

lige, et Problem, som er et akut Problem og indbefatter alle de Tab og Ødelæggelser, der er fulgt direkte af Krigen, og et andet Problem, som er et kronisk Problem, og som var til Støde allerede før Krigen, men den Gang udviklede sig ganske langsomt — saaledes som en Kyst langsomt gennem Aarhundreder stiger op af Havet —, men som nu under Krigens Paavirkning, derved at disse Landes Befolkning saa at sige er blevet pisket frem til at producere, pisket frem til at anvende intensiv europæisk Teknik, forsynet, som den desuden er, med Kapital fra Europa i Milliardvis, løfter sig med enorm Hurtighed ud af Tilværelsen. Det er det kroniske ved Situationen, og det maa man se i Øjnene, hvis man vil tænke paa Midler til at komme ud over denne Situation. Dette kroniske Problem kan jeg maaske allermost populært udtrykke saaledes, at tidligere Kunder for Europa er blevet udviklet til Producenter og Selvforsynere og vil som Følge deraf hurtigt træde ind i Konkurrencen med Europa paa Verdensmarkedet. Mr. Brand sagde: Europa kan ikke leve af sig selv. Nej, det kan Europa ikke. Hvis vi ser efter, hvad Europa har brugt til at leve for før Krigen, saa ser vi, at det de sidste Aar maatte afsætte en Varemasse til et Beløb af 44 Milliarder Mark til Lande udenfor Europa. Det kan det ikke mere paa Grund af en Naturhindring, idet der er Folk, der er vakte op, Folk, der ligesom vi har Opdriften og Fremdriften i sig, og som en Gang satte i Gang i Kraft af Inertiens Lov vedbliver at være i Gang, erobrer sig selv og bliver Konkurrenter til os. Det er det Problem, som ligger foran Europa i dette Øjeblik og dermed foran os. Og vil De have dette Problem belagt med et Par Tal, som jeg kun skal tage fra det Land, der er og maa være længst tilbage i Udviklingen af de store Lande i Asien, nemlig Indien, der maa være det mest tilbageblevne, fordi dette Lands Forhold i højeste Grad modsætter sig intensivt europæisk Arbejde — jeg beder Dem tænke paa Kastevæsenet, paa den religiøse og nationale Modsetning, paa de hundrede Sprogstammer, der er i Indien, paa Klimaet o. s. v. —, vil De have et Par Tal, der for dette, altsaa det daarligst stillede af de store asiatiske Folk Vedkommende, viser, med hvilke Syvmilestøvler Udviklingen er gaaet frem, skal jeg nævne Dem nogle fra en Bog, der er skrevet i 1917, og i hvilken det hedder, at Folk, der har været borte fra Indien i 4—5 Aar, overhovedet slet ikke kender Landet igen,

naar de kommer tilbage. Forfatteren siger, at i Løbet af det sidste Tiaar er Befolkningen tiltaget med 28 Millioner. Skatteindtægten er steget fra 55 Millioner til 83 Mill. Pund Sterling. Jernbaneanlægene er udvidede fra 15 000 — jeg tager kun runde Tal — til 33 000 engelske Mil. Antallet af Passagerer er steget fra 111 til 437 Millioner, befordret Gods fra 22,25 Mill. Tons til 87 Mill. Tons, det overrislede Areal fra 11 Millioner til 17 Mill. acres, Bomuldspinderiene, der i Hovedsagen er paa indiske Hænder, fra 125 til 258, Jutevæveriene fra 26 til 59 og Kulproduktionen fra lidt over 2 Mill. Tons til 12 750 000 Tons. I samme Periode er Eksporten steget fra 60 Mill. £ til 166 Mill. £, Importen fra 43,5 £ til 127 Mill. £, og saaledes bliver han ved. Ogsaa den intellektuelle Løftelse viser han, idet Antallet af skole-søgende er steget fra 3,25 Millioner til 7 Millioner og Antallet af universitetssøgende fra 13 000 til mere end 40 000. Dette er altsaa det mest tilbageblevne af de store Lande i Asien, og De vil derfor kunne forestille Dem, hvorledes Asien ser ud med Hensyn til dets økonomiske Initiativ, med Hensyn til at gennemføre dets Feltraab: Asien for Asiaterne, som jo er det naturlige for ethvert Folk, der vaagner. Vi staar her overfor en ren Naturlov, vi staar overfor noget, som beror paa Menneskets Væsen, saadan som det nu en Gang er, og som har været Hindringen, man aldrig har kunnet komme over tidligere, hver Gang den har vist sig, og man kan med Sikkerhed sige, at den vil altid vise sig, fordi der altid kommer et Punkt, hvor en Befolkning rejser sig og tager sin egen Økonomi og sin egen Skæbne i sine Hænder. Vi kender jo nøjagtig det samme Forhold herhjemme fra. Lad mig minde dem f. Eks. om de uhyre Sildefiskerier her ved Falsterbo og Skanør i det 14de og 15de Aarhundrede. Hvem var det, der tog Profitten af disse Sildefiskerier, hvorved der rejste sig hele Byer derovre paa Kysten? Jeg har set nævne et Tal af 50 000 Baade, som deltog i Fiskerierne, og De kan se, hvilken Betydning det har haft for Landet, ved at se Forordning efter Forordning, som forbyder Bønderne at ile til disse Fiskerier og tage Del i Arbejdet der og forlade deres Landbrug; det var lige i Høsttiden, at denne Høstsild kom. Jeg spørger: Hvem var det, der tog den egentlige Fordel af disse Fiskerier? Vi gjorde det grove Arbejde, fordi vi var den tilbageblevne Befolkning i teknisk Henseende, vi var den kapitalfattige Befolk-